

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce R. C., zastoupeného Mgr. Filipem Maříkem, advokátem se sídlem Mikulášská 9, 326 00 Plzeň, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Praze, se sídlem Žitná 12, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutím ze dne 23. 7. 2008, č. j. 2979/08-1100-200545, č. j. 2980/08-1100-200545, č. j. 2981/08-1100-200545 a č. j. 2982/08-1100-20054,

takto:

- I. Řízení se zastavuje v části, v níž žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2008, č. j. 2979/08-1100-200545, č. j. 2980/08-1100-200545 a č. j. 2981/08-1100-200545.**
- II. Žaloba se zamítá v části, v níž žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2008, č. j. 2982/08-1100-200545.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Čtyřmi dodatečnými platebními výměry vydanými ve dnech 28. 6. 2007 a 29. 6. 2007 vyměřil Finanční úřad v Rakovníku žalobci daň z příjmů fyzických osob za roky 2000, 2001, 2002 a 2003; žalobcova odvolání proti těmto výměrům byla zamítnuta čtyřmi rozhodnutími žalovaného ze dne 23. 7. 2008. Všechna tato rozhodnutí napadl žalobce žalobou. Podáním ze dne 13. 11. 2009 vzal žalobce žalobu částečně zpět v rozsahu, v němž žaloba napadala tři rozhodnutí týkající se let 2000, 2001 a 2002; dále se tedy soud bude zabývat jen zdaňovacím obdobím roku 2003.

V rozhodnutí o odvolání, které se vztahovalo k roku 2003, žalovaný uvedl, že výdaje ve výši 430 263,25 Kč uplatněné na základě faktury od dodavatele Ceha-Elex-Mayer, s. r. o. (později Jakub Elexmayer, s. r. o.), nejsou výdaji ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, neboť žalobce neprokázal, že je vynaložil na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Ve zprávě o kontrole došlo k chybě v psaní vypuštěním spojky „že“, to však nemůže vyvolat pochybnost

o správném stanovení daně. K otázce dodávek zboží v celkové hodnotě 792 592,20 Kč, které odběratelé uhradili na soukromý bankovní účet M. C. vedený u ČSOB, správce daně uvedl, že nebylo prokázáno, že by M. C. vkládal do pokladny při prodeji své peníze a následně si nechával úhrady zasílat na účet. Všechny předložené prodejky, které byly vystaveny při prodeji zboží v provozovně, jsou sice zaznamenány v dokladovém deníku za daný den a danou provozovnu, tím ale není prokázáno, že jsou také součástí denních, resp. měsíčních tržeb vedených podle provozoven a záúčtovaných v peněžním deníku. Faktury vystavené v souhrnu na částku 792 592,20 Kč nebyly správci daně předloženy a nebyly evidovány v účetnictví (neboť byly hrazeny na soukromý účet M. C.). V jednoduchém účetnictví se účtuje pouze na základě skutečného pohybu peněžních prostředků, ale o skutečném pohybu peněz v tomto případě nebylo správně účtováno, a žalobce se tak připravil o důkazní prostředek, kterým je správně vedené účetnictví. Celé důkazní řízení vedl správce daně v součinnosti se žalobcem a umožňoval mu vyjadřovat se ke svým zjištěním. Zpráva o daňové kontrole není výsledkem konsensuálního ujednání mezi správcem daně a daňovým subjektem, ale výsledkem zjištění správce daně a jeho právního posouzení.

Žalobce v žalobě namítl, že výměry byly vydány na základě opakované, a tedy nezákonné, daňové kontroly. Poprvé byla daňová kontrola u žalobce zahájena dne 22. 9. 2003, jejím předmětem byla daň z příjmů fyzických osob za roky 1999, 2000, 2001 a 2002 a daň z přidané hodnoty za roky 2000, 2001 a 2002. Po projednání zprávy o daňové kontrole (27. 5. 2004) vydal správce daně dodatečné platební výměry. Následně byla u žalobce zahájena daňová kontrola dne 28. 11. 2005, jejím předmětem byla daň z příjmů fyzických osob za roky 2000, 2001, 2002 a 2003 a daň z přidané hodnoty za tytéž roky. Žalobcově námitce proti provádění této daňové kontroly vyhověl správce daně jen částečně, a to tak, že pro zdaňovací období roku 2000 – 2002 kontrolu omezil na kontrolu přijatých plateb na konkrétní bankovní účet. Následně podané žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu krajský soud nevyhověl, Nejvyšší správní soud ovšem jeho rozsudek zrušil; v mezidobí ale byly již za roky 2000 – 2002 vydány dodatečné platební výměry. Dále se žalovaný podle žalobce řádně nezabýval některými jeho odvolacími námitkami (podle bodů 2, 4, 8 a 9 odvolání byla zpráva o daňové kontrole neúplná a rozporná, krom toho při projednávání ve dnech 23. – 24. 5. 2007 byla zpráva měněna a doplňována; přijaté závěry jsou v rozporu se skutkovými zjištěními a neodpovídají provedeným důkazům; byla rozporně hodnocena výše výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení příjmů; při rozhodování byly opomenuty protokoly o projednání zprávy o kontrole a zásadní skutečnosti zde obsažené).

Argumentace správce daně ve zprávě o kontrole je nekonkrétní, některé důkazy byly odmítnuty, jiné byly hodnoceny tendenčně. Žalobce při kontrole (k otázce plateb došlých na bankovní účet M. C.) předložil prodejky prokazující vykázaní příjmů za vystavené faktury, denní rekapitulaci tržeb po prodejnách i peněžní deník; tyto doklady prokazují shodu položek zboží a cen za zboží na vydaných fakturách a prodejkách za hotové, prokazují, že prodejky byly zahrnuty do denní tržby, že žalobce sečetl všechny denní tržby za měsíc a že sumu tržeb a odvod DPH záúčtoval do peněžního deníku; to vše však správce daně pominul. Rovněž nebylo možno dospět k závěru, že nedošlo k nákupu zboží od společnosti SH-LIFT, s. r. o., pokud žalobce předložil všechny daňové doklady, které obdržel od dodavatele (jednajícího panem L.), skladovou evidenci, doklady o prodeji zboží a o zdanění tržeb z prodeje. Argumentace trestním řízením vedeným proti panu M. C. (v souvislosti s dodavatelem SH-LIFT) je nedostatečná; i kdyby se skutečně žalobce stal obětí podvodu a zboží nakoupil od subjektu, který prodej zboží nevykázal ve svém účetnictví, nemůže to být přičteno k tíži žalobce. Rovněž nebyla řádně projednána zpráva o daňové kontrole; správce daně konkrétně nereagoval na žalobcovy námitky a jím předkládané důkazní prostředky, a neprokázal tak existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost žalobcova účetnictví a jiných povinných evidencí. Žalobce proto navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech přijatých v napadeném rozhodnutí. K částkám zasílaným na soukromý účet M. C. dodal, že nebyla předložena evidence denních tržeb, pouze dokladový deník za dvanáct dnů. Bez vazby na měsíční položku tržeb záúčtovaných

v peněžním deníku neměl tento důkaz vypovídací schopnost. Bod 4 odvolání (nákup od společnosti SH-LIFT, s. r. o.) se netýká roku 2003. Odvolací námitka pod bodem 2 se týká formality, která neměla vliv na kontrolní zjištění; odvolací námitce pod bodem 8 se žalovaný věnoval v bodě 1) odůvodnění rozhodnutí (chyba v psaní); s bodem 9 odvolání se žalovaný vypořádal v bodě 3) odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

Žalobce v replice zopakoval vybrané žalobní námitky. Dodal, že žalovaný se také nevypořádal s odvolací námitkou pod bodem 5 odvolání.

Ze správního spisu soud zjistil, že kontrola daně z příjmů fyzických osob za rok 2003 byla u žalobce zahájena dne 28. 11. 2005. Při ústním jednání konaném dne 18. 4. 2006 byl žalobce seznámen především s odpověďmi na výzvy k součinnosti třetích osob (bankovních ústavů) a s odpověďmi dožádaných správců daní (předmětem dožádání bylo zjištění, zda daňové subjekty odebíraly zboží od sdružení daňových subjektů M. C. a R. C. – žalobce, kteří podnikali ve sdružení) a byl mj. vyzván (ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2003), aby prokázal, že předmětem daně byly příjmy za prodej zboží společnosti DS LEVEL INSTRUMENTS, spol. s r. o. (faktura ze dne 2. 12. 2002 na částku 189 409,90 Kč), společnosti MUEL, s. r. o. (šest faktur placených na osobní účet M. C. a dvě faktury placené v hotovosti), a společnosti Středočeská plynárenská, a. s. (faktura ze dne 31. 3. 2003 na částku 4450 Kč). Žalobce podáním ze dne 3. 5. 2006 vysvětlil, že požadoval na svém spolupracujícím společníkovi, bratru M. C., aby některým subjektům dodával zboží pouze s úhradou za hotové; M. C. však tento žalobcův požadavek nerespektoval a dále dodával zboží i na faktury. Aby tyto obchody před žalobcem skryl, sám do pokladny obchodu vkládal své peníze a následně si úhrady nechával zasílat na svůj osobní účet, který žalobci nepředkládal ke kontrole. Smyslem transakcí nebylo zatajování příjmů, ale jen rozdílné nazírání na obchodní strategii.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 14. 2. 2007 správce daně žalobci sdělil, že kontrolou faktur vydaných, které byly uhrazeny na osobní účet M. C., a k nim předložených daňových dokladů s platbou v hotovosti a maloprodejek zjistil, že některé prodejky za hotové byly vystaveny později než souhrnné faktury, tj. faktury byly vystaveny před odebráním zboží. V rámci daňového řízení s jiným daňovým subjektem správce daně pořídil fotokopie částí pokladních knih (z roku 1999 a 2000) předložených M. C. a porovnal je s „dokladovými deníky“ (ty byly předloženy k prokázání plateb do pokladny na vystavené faktury), přičemž zjistil rozdíly v denních tržbách. Podle správce daně byly „dokladové deníky“ vytvořeny účelově až v průběhu daňové kontroly. Dne 23. 5. 2007 byla se žalobcem projednána kontrolní zjištění; žalobce upřesnil, že faktury vystavoval M. C. jen pro účely platby odběratele bankovním převodem, ale do svého účetnictví zanášel platby jako příjmy v hotovosti. Správce daně zdůraznil, že denní tržby uvedené v dokladových denících musejí být shodné s výší denních tržeb zanesených v pokladních knihách (odkázal na § 39 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků – dále jen „daňový řád“); žalobce trval na tom, že podstatná je celková výše tržeb za kalendářní měsíc podle peněžního deníku.

Žaloba není důvodná.

Námitka týkající se opakování daňové kontroly se nevztahuje ke zdaňovacímu období roku 2003, daň z příjmů fyzických osob za toto období nebyla předmětem daňové kontroly zahájené dne 22. 9. 2003; ale poprvé se stala předmětem kontroly právě až dne 28. 11. 2005; ve vztahu k této dani tedy nejde o kontrolu opakovanou. Stejně tak se daně z příjmů fyzických osob za rok 2003 nijak netýkaly ani obchodní případy, v nichž jako dodavatel zboží figurovala společnost SH-LIFT, s. r. o.

Dále se žalovaný podle žalobce řádně nezabýval některými jeho odvolacími námitkami; ani této žalobní námitce nedal soud za pravdu. Úvodem soud poznamenává, že je na žalobci, aby přímo v žalobě řádně a konkrétně formuloval veškeré své výhrady proti napadenému rozhodnutí (žalobní body přitom nemohou být rozšiřovány pro uplynutí lhůty pro podání žaloby, proto se soud nezabýval námitkou vznesenou v replice a týkající se bodu 5 odvolání); naopak nepostačí odkazy na podání učiněná ve správním řízení či obecné zmínky o tom, že správce daně svým postupem porušil některou ze zásad. Žalobce ve své žalobě obecně tvrdil, že „jednotlivými pochybeními správce daně

nepochybně došlo k porušení základních principů a zásad daňového řízení dle § 2 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Dle názoru žalobce byla správcem daně porušena zejména zásada hodnocení důkazů, když (sic) nelze jeho postup vnímat tak, že hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přičemž přihlížel ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Žalovaný tyto námitky zcela pominul, v napadených rozhodnutích se těmito (sic) vůbec nezabýval a v odůvodnění rozhodnutí přešel i důkazy, na které bylo poukazováno“. Žalobce se mylí, domnívá-li se, že je úkolem soudu vyhledávat v napadeném rozhodnutí „jednotlivá pochybení“ správce daně, resp. to, co žalobce za pochybení považuje, a domýšlet se toho, které konkrétní důkazy považuje žalobce za opomenuté, resp. v čem konkrétně spatřuje porušení zásady hodnocení důkazů. Soud se tedy omezil jen na ty výhrady, které žalobce v tomto bodu žaloby formuloval dostatečně zřetelně – zde tedy konkrétně to, že se žalovaný nevypořádal s několika body odvolání.

V bodu 2 odvolání žalobce namítl neúplnost a rozpornost zprávy o kontrole, kterou spatřoval v tom, že zpráva byla při projednávání doplňována a měněna. Bod 2 odvolání se (zřejmě) týkal částek za zboží, které dodavatelé platili na (osobní) účet (M. C.) u ČSOB; touto otázkou se žalovaný zabýval na straně 2 – 5 napadeného rozhodnutí, pečlivě zde popsal jednotlivé skutečnosti, které vyšly najevo při dokazování a zmínil se také o vyjasňování pojmů („pokladna“), k němuž v průběhu daňové kontroly docházelo mezi žalobcem a správcem daně; konstatoval sice, že všechny předložené prodejky jsou zaznamenány v dokladovém deníku za daný den a danou provozovnu, ale to ještě neprokazuje, že jsou také součástí denních (měsíčních) tržeb zaúčtovaných v peněžním deníku. Žalobce zjevně s tímto hodnocením nesouhlasí; to, že žalovaný dospěl k jinému názoru než žalobce, ale neznamená, že se námitkou nezabýval.

Bod 4 odvolání (žalobce namítl nepravdivé závěry správce daně a opomíjení důkazů) se týkal nákupů od společnosti SH-LIFT; obchodním vztahům mezi žalobcem a touto společností se však správce daně ve vztahu k roku 2003 vůbec nevěnoval, resp. mezi kontrolovanými doklady za toto období nebyly žádné doklady vystavené touto společností.

V bodě 8 odvolání žalobce upozornil na to, že podle formulace na str. 42 zprávy o kontrole „výdaje ve výši Kč 430 263,25 jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení příjmů“, což je v rozporu s následným snížením výdajů sdružení o tuto částku. Námitka se vztahuje nikoli k odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale k obsahu písemného vyhotovení zprávy o daňové kontrole. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že v případě uvedeného textu došlo ve zprávě o daňové kontrole ke zřejmé písařské chybě vypuštěním spojky „že“; v kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí (a zcela zřejmě i v kontextu zprávy) je však zjevné, že text měl správně znít „*Ve stanovené lhůtě zástupce daňového subjektu důkazní prostředky nepředložil a neprokázal, že výdaje ve výši 430.263.25 jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení příjmů*“. Toto pochybení v textu zprávy o kontrole nemělo žádný vliv na věcnou správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

V bodě 9 odvolání žalobce namítl, že protokol č. 50387/07/069930/4296 o projednání zprávy o kontrole obsahuje významné skutečnosti, které měl správce daně vzít v úvahu při dodatečném vyměření daně, a ne se odvolávat pouze na zprávu o kontrole. V rozporu s žalobním tvrzením [„*Předmětné námitky byly ze strany žalobce v rámci předmětného odvolání podrobně odůvodněny, argumentovány a doloženy, když těmito jednotlivými pochybeními správce daně nepochybně došlo k porušení základních principů a zásad daňového řízení (...)*“] již bod 9 odvolání nijak dále neupřesňuje, jaké „významné skutečnosti“ měl žalobce na mysli, případně jakého konkrétního zkrácení žalobce na právech se správce daně tímto postupem dopustil. Ačkoli žalovaný nestrukturoval rozhodnutí o odvolání podle bodů, jak to v odvolání učinil žalobce (body 1 – 10), reagoval (na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí) v obecné rovině tak, že žalobce byl seznamován se všemi zjištěnými skutečnostmi, měl možnost vyjádřit se k závěrům správce daně zpracovaným v návrhu zprávy o kontrole, byla s ním projednána kontrolní zjištění. Žádná konkrétnější reakce žalovaného na námitku pod bodem 9 odvolání ani nebyla možná, právě s ohledem na její obecnost a na chybějící konkrétní výtky a argumenty.

Žalobce správci daně vytkl nekonkrétnost a nesprávné hodnocení důkazů ve vztahu k platbám došlým na bankovní účet M. C.: ačkoli žalobce předložil všechny potřebné doklady a prokázal správnost tvrzených příjmů, žalovaný to opomenul a doměřil mu daň. Ani zde nespátřuje soud žádné pochybení finančních orgánů. Je sice pravda, že žalobce předložil prodejky na stejné částky, na jaké zněly faktury, denní rekapitulaci tržeb po prodejnách i peněžní deník; postup, jaký žalobce při kontrole popisoval, resp. jaký při daňové kontrole ve své věci popsal žalobcův bratr M. C. (totiž že M. C. vždy vystavil prodejku, vložil do pokladny hotovost a poté vystavil fakturu, na základě níž mu pak odběratel zaslal příslušnou částku na jeho osobní účet u ČSOB), však nebyl patrný u všech zkoumaných případů (v některých případech byly prodejky za hotové vystaveny až po datu vystavení faktur). Krom toho vedle původně předložených pokladních knih (které by měly evidovat pohyb hotovosti v určité provozovně) žalobce předložil i „*dokladové deníky*“ (k prokázání denních tržeb v jednotlivých provozovnách), ovšem údaje v těchto dvou typech dokladů nebyly stejné. Žalobce sice tvrdil, že údaje v ručně vedených pokladních knihách jsou zatíženy lidskou chybou, nicméně nesoulad mezi pokladními knihami a dokladovými deníky nebyl ojedinělý; navíc ani svědci z řad prodávačů nepotvrdili verzi M. C.

Není vyloučeno – a finanční orgány to ani netvrdily – že M. C. skutečně postupoval tak, jak tvrdí; takový stupeň pravděpodobnosti však v daňovém řízení nepostačuje, neboť daňový subjekt musí svá tvrzení prokázat tak, aby o nich nezůstávaly žádné pochybnosti; to se však žalobci nepodařilo. Správce daně poukázal na nesoulad peněžního deníku a dokladových deníků, na prodejky vystavené s pozdějším datem než faktury a na to, že svědci nevěděli nic o hotovostních platbách M. C. (pozn. to, že svědci nic nevěděli, neznamená, že se věci takto nestaly, nicméně tato verze stojí právě jen na tvrzení obou bratrů) – prokázal tak existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu. Žalobce na to reagoval sdělením, že předložené doklady považuje za věrohodné a dostatečně vypovídající; pro správce daně však nemůže být vodítkem tento soukromý žalobcův názor, nýbrž jen skutečnosti jednoznačně doložené a prokázané. Ani srovnáním peněžního deníku (do nějž byly denní tržby zaznamenávány jednou měsíčně) s dokladovým deníkem (který nebyl předložen v úplnosti) nebylo možno spolehlivě usoudit na to, že platby uvedené na prodejkách byly (vždy) započteny do denních tržeb a byly zdaněny. Při vedení účetnictví a při způsobu přijímání plateb od zákazníků zvolil M. C. nestandardní způsob pramenící z toho, že se s bratrem neshodl na obchodní strategii; tím však na sebe vzali oba účastníci sdružení riziko, že i jimi vedené doklady budou „nestandardní“, resp. že nebudou s to spolehlivě prokázat zvláštní zástupné toky peněz, k nimž ve sdružení docházelo.

Žalobce vznesl věcné námitky k obchodním případům týkajícím se společnosti SH-LIFT; jak však už bylo výše řečeno, tato námitka se vztahuje k dřívějším zdaňovacím obdobím, nikoli k roku 2003.

Poslední námitka vztahující se k postupu správce daně při projednávání zprávy o daňové kontrole rovněž není důvodná. I tato námitka je formulována obecně; soud tak může jen konstatovat – jak s ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak se znalostí zprávy o daňové kontrole a protokolu o jejím projednávání – že žalobci byl poskytnut široký prostor k polemice se závěry správce daně, na jeho argumenty také správce daně reagoval, částečně upravil znění zprávy o daňové kontrole, nicméně v zásadě nepřineslo projednávání zprávy o daňové kontrole nic podstatně nového, co by přimělo správce daně změnit své závěry. Správce daně dostatečně vysvětlil, proč nemůže pokládat žalobcova tvrzení za prokázaná; žalobce s jeho závěry nadále nesouhlasí, nicméně na svých procesních právech (tj. při projednávání zprávy o daňové kontrole) zkrácen nebyl. I jeho poslední námitka spíše odráží nespokojenost s hmotněprávním výsledkem daňového řízení, než že by svědčila o procesním pochybení správce daně.

Žalobce tedy se svými žalobními námitkami neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení ani ohledně tří napadených rozhodnutí, žalobu proti nimž vzal zpět, ani ohledně rozhodnutí týkajícího se roku 2003 (zde neměl ve věci úspěch), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze ne 26. dubna 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková